

rineministeriet kan paa Grund deraf ikke skjonne rettere, end at disse Mænd maae ansees som Embedsmænd; deres Stilling har hidtil været saaledes, og den maa altsaa vedblive at være saaledes. De høre Mundering som Officerer og ere i det Hele taget at betragte som saadanne. Forsaavidt altsaa nu Pensionssatsen blev forringet for dem ifølge Pensionsloven for Underclasserne, da er det ganske sikkert, at Marineministeriet af al Magt maatte have søgt at haandhæve deres Ret og gøre den gjældende. Uagtet imidlertid Pensionssatsen ikke er bleven forringet for dem, da den Pensionsats af 1842, som er dem forbeholdt, altsid vil falde endeel fordeeltigere end den efter Loven af 5te Januar indværende Aar, kan man dog ikke nægte, at disse Mænds Stilling noget forringes eller lider et Skaar ved deres Ansættelse til Pension for den Charge, til hvilken de høre, blandt Underclasserne. Imidlertid er det dog nærmest med Hensyn til den fremtidige Ordning af disse Classer, at Spørgsmaalet har Betydning. Det stiller sig nemlig saaledes: hvorledes vil Forholdet blive med dem, som for Fremtiden blive udnævnte til disse Charger? Herved har den ærede Ordfører udhævet, at som Følge af denne Pensionslov for Underclasserne ville da de, som hidtil have været Embedsmænd, fremtidigt blive at udnævne af Ministeriet og altsaa gaae glip af Rettigheder, de hidtil have været i Besiddelse af. Disse Rettigheder, denne Stilling som Embedsmænd, bliver der fra de Paagjældendes Side sat megen Pris paa. Man avancerer nemlig i Søetaten op til disse Officers Poster, det er dem, Underclasserne kunne aspirere til, og der eksisterer ikke i Søetaten noget videre Avancement, som enhver Mand kan aspirere at naae hen til. Altsaa har Indskrænkningen af disse Classer sin Betydning, og paa Grund deraf er det vistnok, at Marinebestyrelsen meget vil søle sig tilskyndet til at imødekomme det Andragende, som i denne Retning er blevet gjort. Regjeringen har imidlertid fundet overveiende Vanskeligheder derved, og det er dette, man nærmest maa tilskrive, at de ere blevene opførte blandt Underclasserne som pensionsberettigede.

Dette var med Hensyn til det Spørgsmaal,

som er blevet rettet til Marineministeriet. I Forbindelse dermed vil jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa en Gjenstand, som den ærede Krigsminister allerede har omtalt, nemlig den Forandring, som det ærede Udvalg har formeent burde foregaae i Principet for Pensioneringen af Underclasserne, saaledes at den, som i Krigen qvæles eller bliver vansør, stilles høiere end den, som paa anden Maade i Fredstid kommer til Skade. Det er vist nok, at Følelsen taler for, at dette finder Sted, navnlig i det nærværende Dieblif, efterat vi have seet en Mængde komme hjem fra Krigen i en Tilstand, hvori de ikke ere istand til at ernære sig selv. Den Taknemmelighed, der bringer os Armeen imøde, og det, den har udrettet, fører naturligviis med sig, at man søger paa enhver Maade at hædre de Folk, som derved have tilsat deres Helbred. Imidlertid er der dog enkelte Omstændigheder, som jeg maa gjøre opmærksom paa, og deriblandt, at, forsaavidt man vil antage det, der gives disse Folk af Staten, som en Belønning, saa er det tvivlsomt, hvorvidt den Saarede netop er — om jeg saa maa udtrykke mig — den Modigste. Det er Ting, som ikke aldeles ere Synonymer, skjøndt jeg naturligviis indrømmer, at det i mange Tilfælde kan være det; men det er ikke afgjort. Dette gjælder med Hensyn til Landetaten, og med Hensyn til Søetaten stiller Forholdet sig, som Krigsministeren har fremhævet, endnu langt skarper. Naar man tager Forholdene, saaledes som de ere i Krigstid, saa findes der jo inden Borde et bestemt Antal Folk, Skibet føres imod Fjenden, og Enhver er lige udsat for Fjendens Kugler; han gaaer ikke engang selv imod Fjenden, han føres imod Fjenden, og, om han saares eller ikke saares, afhænger ikke af det større eller mindre Mod, der udvises, men af Held. Derimod i Fredstid, hvem er det, der da ombord i Krigsskibene meest ere udsatte for at blive vansøre? Det er ialmindelighed de Dygtigste, netop de Folk, som tilveirs og under de mangehaande forskjellige Omstændigheder, som indtræffe under Skibstogterne, med Mod og Dygtighed udføre deres Dont og udsatte deres Liv. Det er Ting, som ikke sjældent hænde, at man, som ogsaa den ærede Krigsminister har anført, ved